

Sygn. akt II CSK 125/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko G. Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 30 października 2014 r., sygn. akt I ACa 707/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę
3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnych orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik powódki w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 30 października 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Uzasadnienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, na podstawie 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., sprowadzało się do pytania: „Czy w sytuacji, gdy doszło do upadłości wykonawcy, a następnie do złożenia przez syndyka przewidzianego w art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. 2012, poz. 1112, t.j.) oświadczenia o odstąpieniu od umowy w niewykonanej części, mającego charakter ustawowego prawa odstąpienia i stanowiącego wyłącznie realizację ustawowego uprawnienia organu sądowego, w wyniku którego niewykonana w całości umowa (Kontrakt) łącząca upadłego Wykonawcę z Zamawiającym przestała obowiązywać i nie istniała już w obrocie prawnym zasadne jest uzależnienie realizacji gwarancji ubezpieczeniowej mającej zabezpieczyć wykonanie przez zobowiązanego wykonawcę robót objętych umową od wezwania syndyka masy upadłości wykonawcy do wykonania robót, które nie zostały wykonane do chwili odstąpienia od umowy i sporządzenia w tym celu przeznaczonego dla upadłego wykonawcy szczegółowego wykazu niewykonanych robót z określeniem ich wartości”.

Na wstępie zaznaczyć należy - zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego - że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, różnią się od przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Ten sam problem prawny nie może być istotnym zagadnieniem prawnym, które z założenia jest problemem charakteryzującym się "nowością" i jednocześnie stanowić przedmiot rozbieżnej wykładni w orzecznictwie bądź wypowiedziach doktryny (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, nie publ., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r., III SK 2/14, nie publ.). Z treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że autor skargi kasacyjnej obie przesłanki potraktował zamiennie.

Odnosząc się do występowania w sprawie przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy przypomnieć, że przez istotne zagadnienie prawne należy rozumieć problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r. IV CSK 53/2013, nie publ.). Oparcie z kolei wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżność w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08 nie publ.).

Zagadnienie prawne wymaga wskazania argumentacji, która świadczyłaby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych w zakresie objętym zagadnieniem. Zagadnienie sformułowane przez skarżącą nie spełnia powyższych wymagań zarówno w odniesieniu do przesłanki z 398⁹ § 1 pkt 1 jak i pkt 2 k.p.c. Nie jest zagadnieniem prawnym twierdzenie o potrzebie dokonania oceny prawnej w określonym zakresie. Przedstawiona w uzasadnieniu wniosku argumentacja zmierzała do wykazania nieprawidłowości zaskarżonego orzeczenia stanowiła więc w istocie powtórzenie uzasadnienia podstaw skargi.

Odnosząc się do twierdzenia pełnomocnika powodów, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, należy przypomnieć, że w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać zaskarżony wyrok został wydany z oczywistym naruszeniem prawa oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Takiej wadliwości autor skargi kasacyjnej nie wykazał.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego stanowiło przyjęcie, że niezłożenie przez powoda oświadczenia o wymagalności roszczenia niwelował obowiązek zapłaty przez pozwanego gwarantowanej sumy. W ten sposób Sąd ocenił okoliczność, że „w wezwaniu do wykonania gwarancji takiego oświadczenia nie zawarto. Oświadczone jedynie, że syndyk masy upadłości dłużnika odstąpił od umowy oraz że wezwano go do zapłaty kary umownej” (s. 10 uzasadnienia). Pełnomocnik powoda nie wykazał, że powyższa ocena, przyjęta w zaskarżonym orzeczeniu, jest sprzeczna z niekwestionowaną wykładnią przepisów prawa bądź jednolitym orzecznictwem Sądu Najwyższego.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 w zw. z 13 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).